

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μὲνει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κ' ἔννιακόσα
κ' ἢ φυλή μας πάντα ὄρωσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ' κ τ ὠ φ ρ ἄ γ χ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη — δ' ἔ κ α φ ρ ἄ γ χ α κ α ι ' σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κ' ἔποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δώδεκα Φεβρουαρίου,
παύσις τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἐνενῆντα τέσσαρα κ' ἑξακόσ' ἀκόμα,
νάδου κ' ὁ Καρνάβαλος μὲς ὅστιν τόση βροῦμα.

Ἡ συνέχεια τοῦ μάλου κ' ἔρωχόδος τοῦ Καρνάβαλου.

(Νέων χορῶν ἀλλόκοτοι γαβᾶδες παιανίζονται
κ' ἰξάφνης ἐμφανίζονται
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως οἱ προσωπίδοφόροι,
κ' ὁ Δεληγιώργης ἔρχεται μὲ κράνος καὶ μὲ δόρυ).

Ὁ Φ. — Καλῶς τὸν Σπαρτιάτην μας, καλῶς τὸν Λεωνίδα,
ποῦ πάλιν πρῶτον πρόμαχον εἰς τὴν Βουλὴν τὸν εἶδα.
Καὶ σὺ 'στὸ βῆμα σὰν νερὸ τὸ μάθημά σου τῶπες...
χωρὶς νὰ πάθουσι θεσμοὶ
κ' οἱ τῶν στρατῶν ὀργανισμοὶ
θίλεισι νὰ γίνῃ κ' Ἄρχηγός οἱ πρῶτος Βασιλοπάις.

Καλῶς τον καὶ τὸν Στέφανο, καλῶς τον τὸν Δραγοῦμη,
ποῦ μὲ τὸν νέον λόγον του τοὺς ἔκανε τουλοῦμι.
Θαυμάσιος ὁ λόγος σὰς... ἀκόμη τὸν διαβάζω
κ' εἰς ἄλλας τὰς περικοπὰς τὸν ἐπιδοκιμάζω,
ἢ δὲ πατρίς, ποῦ πρόμαχοι τὴν περιέπουσι τόσοι,
βεβαίως καὶ τὸν Στέφανον στεφάνων θ' ἀξίωση.

Νὰ κ' ὁ Ζαήμες ἔρχεται σὰν Μούτα τῶν Πορτίκων...
προσέχετε παρακαλῶ τῆς σκάλας μου τὸν φίλον.
Δι' ὅσα 'στῆς ρητορικῆς δὲν εἶπατε τὸν ὅλον
θερμὰ συγχαρητήρια πολλῶν δεχθῆτε ἅλων.
Θαυμάζω καὶ τὸν λάμποντα τῆς σιωπῆς ἀστέρα,
ἢ σιωπῆ σας φαίνεται κορώνης λαλοστέρα.

(Μπαίνουν μίσα τρανοὶ Τσελιγκάδες
μὲ φωκὸλ καὶ μ' ὀλόφους γιακάδες,
καὶ πολλοὶ Βουλευταὶ προκομμένοι
μὲ προβιαὶς κ' ἄρνιακὰ σκεπασμένοι).

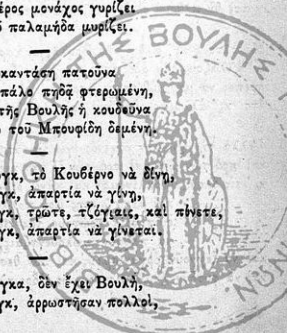
Τριγυρίζουν μικροὶ καὶ μεγάλοι
τὸν τρελλὸ Φασουλή τὸν ἰνφάμη,
κ' ὁ ἴψηλός Καρπαίνος προβάλλει
καὶ τοῦ λίνε ακατιθεὰ νὰ φᾶμεν.

Βαρβατίλα πολλή 'στὸ σαλόνι,
κίθε στρουγγα κ' ἔλλα καὶ κορδόνι,
κ' ἕνας γέρος μονάχος γυρίζει
καὶ παντοῦ παλαμῆρα μουρίζει.

Καθεὸς ἀρκαντάση πατούνα
μὲς 'στὸ μπάλο πρὸς φτερομένη,
καὶ βαρεὶ τῆς Βουλῆς ἢ κουδούνα
'στὸ λαίμου τοῦ Μπουσιδῆ δεμένη.

Τάγκα τοῦγκ, τὸ Κουβέρνο νὰ δέη,
τάγκα τοῦγκ, ἀπαρτία νὰ γένη,
τάγκα τοῦγκ, τρῶτε, τ'ἰζῆγαιε, καὶ πίνετε,
τάγκα τοῦγκ, ἀπαρτία νὰ γίνετε.

Τάγκα τοῦγκα, δὲν ἔχει Βουλῆ,
τάγκα τοῦγκ, ἄρρωστησαν πολλοὶ,

ἔχουν πᾶθ' ἱμφλουέντζα, συνάχι,
καὶ ποινὴ μερικῶν τὸ στομάχι.

Τάχα τοῦχι, ἢ κουδούνα βαρεῖ
προσκαλοῦσα τοὺς τόσους σωτήρας,
μὰ κι' ὁ Ράλλης ὄμαξ' μὲ κερὶ
καὶ γυρεύει νὰ βῆρ' χαρακτηῖρας.)

Ὁ Φ.— Καλῶς τὸ τὸ χρυσὸ μαλλὶ καὶ τὸ χρυσὸ κεφάλι,
καλὰ μὰς τάπες πάλι.

Ἐστὸ βῆμα τῆς Μητρὸς Βουλῆς,
ποὺ πάνε κίτασι καὶ κλωσσοῦν,
ἐκ τῆς χρυσῆς σὰς κεφαλῆς
ἔπος ὠλιόθησε χρυσοῦν,

πὺς κάθε μεταρρυθμίσις δὲν εἶναι παρὰ λήρος
χωρὶς ἀκεραιότητα καὶ σθένος χαρακτηῖρας.

Ὁμως ἐγὼ δὲν συμφωνῶ, καὶ τώρα ἔλιος πάθος
σὰς βεβαίω πῶς ἔχετε πολὺ μεγάλο λάθος.

Ἔχουμεν ἄνερας σθεναροῦς καὶ χαρακτηῖρας πλείστους,
μόνον ἡμεῖς τοὺς κρίνομεν ὡς ἀχαρακτηρίστους.

Εἶμαι Σφιγκκολάριος; δὲν τὸ καταλαβαῖνω,
εἶμαι Σαιν-Ζουστ ἢ Ροδεσιπῆρ; κηρύγματα προσμένω...
δὲν με καλοῦν 'στ' Ἀνάκτορα;... πῆρνω γιὰ λόγῳ φόρα
καὶ γίνεται γιὰ τοὺς θεσμούς ἡ γλώσσα μου ροδάνι...
ἢ θέσις ἡ διάφορος καὶ πάντοτε καὶ τώρα
τὸν χαρακτηῖρα καθενὸς διάφορον τὸν κάνει.
Γιὰ τοῦτο βλέπομεν συχνὰ νὰ κατατῆρ' ἑστὸ τέλος
πρῶτος Σφιγκκολάριος ὁ πρῶτ' Μζαζιάνελος.

Ἐν παροιμίαις δι' αὐτὰ πολλὰκις σὰς ἐλάλησα,
μὰ σήμερ' με τοὺς χοροῦς τὸ στόμα μου τὸ ἀσάλισα,
ἂν ἐρωτήσῃ δὲ καμμιά πολιτικὴ γαλιάνδρα
κι' ἐμὲ τὸν περιούστατον τῆς Ρωμηοσύνης ἄνερα,
ποὺ ἔσκαλωμένος ἑστὸν σοφῶ ζυγοῦς δὲν ὑποφέρω,
ἂν πρέπει ν' ἄρχουν τῶν στρατῶν αἱ πρῶται κορυφαί,
τί ν' ἀπαντήσω, βρὲ παιδιὰ, καλὰ καλὰ δὲν ξέρω,
καὶ φέρτε μου γιὰ βῆσικιο κι' ἕναν βαρὺ καφεῖ.

Γνώμη διάφορον φρονοῦν οἱ ἑφροντες τὰ πρῶτα,
κι' οἱ μὲν ἐκ τούτων σεσαροὶ
μὲ βεβαίωσιν πῶς ἔμπορεῖ,
χωρὶς ἐκ τοῦ Συντάγματος νὰ λείψῃ μὴτε γέωτα.

Οἱ δὲ μοῦ λέγουν πῶς ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ κἄποιο κρέμα,
ν' ἀναμυθῶν ἀρχῶν ἀρχαὶ καὶ σέλινα κι' ἀπήγανοι,
κι' ἄλλοι μοῦ λέν πῶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ τέτοιο πράγμα,
γιατὶ θὰ πάθουν οἱ θεσμοί, καὶ τότε βάλτου ῥήγανη.

Μὲ τέτοια κι' ἄλλα τῆς Βουλῆς οἱ κορυφαῖοι στάγει
μ' ἀλλάζων τὸν ἀδελφιστῶ, μοῦ στρίβουν τὸ τσερβέλο,
πρέπει νὰ μὴν εὐθύνεσαι, πρέπει κι' εὐθύναι νῆχρς,
ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, ὄχι καὶ ναί, καὶ θέλω καὶ δὲν θέλω.

Ἄλλα τὴν γνώμη κανενὸς ἐγὼ δὲν ἀπορρίπτω,
καὶ πρὸ τῶν μὲν καὶ πρὸ τῶν δὲ τὴν κεφαλὴν μου κύπτω,
κι' εἰς ὄλους υποκλίνομαι καὶ κἄνω ρεβεράντζαις,
καὶ μετὰ λήψης μου πολλῆς
εἶδα τοὺς πρότους τῆς Βουλῆς
νὰ πάθουν ἱμφλουέντζαις,
καὶ νὰ ἔσχευον ὀργανισμούς καὶ τῶν θεσμῶν λιμπρέτα,
καὶ νὰ φουσοῦν ἢ μύταις των ὡς εἶδος κλαρινέτα.

(Καθεμὶὰ τοῦ Παρλαμέντου παπαρέλα καὶ γλωσσοῦ
μυστικὰ παραληρεῖ,
ὅταν ἀφῆρς προχωρεῖ
κι' ὁ Στεφῆκος ὅπως πῆγε ἑστὸ χορὸ τοῦ «Παρνασσοῦ»,
μὲ ὄρ' γάντια παραλά, μὲ στακτὶ καὶ μὲ λευκὰ,
κι' ὄλοι σκούζουν ὄλα λὰ λὰ
σ' ἕνα τέτοιο ἔσφακικό.

(Σταυροφόροι τῶν πολέμων μπαίνουν μέσα μὲ τῆς λιάραις,
ἔρχονται σὰν παπαροναὶς καὶ καμπόσαις κοκκαλιάραις,
καὶ τῆς μουσικῆς ἢ μπάντα παιανίζει φρονιασμένη:
«ἂπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη».)

(Νὰ κι' ἕνας, ποῦ τὸν ἔχρισαν Ταξίαρχον ἱππότην,
φθίνει καὶ μὲ γειτόνισσα μαζὶ μὲ τὸ παιδί τῆς,
κι' ἔξαιφῆς ἀναγγέλλεται ἑστὸν ἐξυλιον δεσπότην
πῶς θέλει νάμπῃ ἑστὸν χορὸ καὶ κάποιος λωποδύτης.)

Ὁ Φ.— Ἀνοίξετε τὰς πύλας μου καὶ πρὸς τοὺς φερεοίκους...
ἂς ἔλθῃ γρήγορα κι' αὐτὸς... ποὺς θὰ τὸν διακρίνῃ...
ἐγὼ ἑστὸν μάλῳ δέχομαι καὶ ληστοσυγοδίκους
φθίνει κοστούμι νὰ φοροῦν καὶ τοῦ χοροῦ λουστρίνι.

Κι' ἂν λωποδύται μετ' ἡμῶν χορεύουσιν λαμπεροὶ
κανέναι ρύπος δὲν κολλᾷ σὲ μούτρα χρυσοτύπωτα,
πλὴν ἔρχονται καὶ κἄμῳσσι τῆς τάξεως φρουροί,
πρῶτες, Φασουλῖνα μου, νὰ μὴ μὰς λείψῃ τίποτα.

(Τὰς χειτερίδας τὰς ἀβρὰς καὶ τοὺς ἀβρούς κυρίους
γαυγίζει τὸ γνωστὸ σκυλί,
κι' ἢ εἰσποῖνα τοῦ Φασουλῆ
λιγόνεται μὲ Πρισευτάς καὶ μὲ Σεκρεταρίους.)

(Ἐμφανίζονται μεγάλας καὶ μικραῖς ἐσημερίδες,
ποὺ πληθαίνουν σὰν ἀκρίδες.
Τῆν «Ἀκρόπολιν» κυττάζω, τὴν βροντώσαν, τὴν ραφῆν,
πρῶτὴν κι' ἐσπερινήν,
νὰ κι' ἢ «Παλιγγενεσία», σεβαστὴ γιαιὰ καὶ μάμμη,
κι' ἢ πολυτέριος «Πρῶτα» σὰν γῆρ' μὲ τὸ καλάμι,
ὅμως νὰ κι' οἱ φλογεροὶ
κι' ἀρῆριλοι «Καίροι».
νὰ κι' ὁ λαῶς «Νεολόγος», πρῶτ'ν Σταύρου Βουτουῖ,
κι' ἢ «Πατρις», ποῦ ἔγῃκε τώρα, κι' ἄλλα ὄλλα σεσαρά...

(Νὰ διάφορα στοιχεῖα, νὰ καὶ παύλαι καὶ κοκκίδες,
νὰ κι' «Ἐφημερίς» ἢ πάνυ μὲ σπιρτόζαις πινακίδες,
τὸ δριμύ καὶ θέλων «Ἄστου» κι' ἢ δημοφιλεῖς «Ἐστία»,
νὰ τὸ «Σκρίπ» μὲ τόσο πνεῦμα καὶ ἑστὰ σεσαρά κι' ἀστία,
καὶ τὸ προχωροῦν «Ἐμπρός» μὲ τὸν Μουχαμίτ' Ἀράπη,
ὄλαις πάνε μὰ καὶ ὄλο ἑστὴ κοῦζινας τὸ ντουλάπι.)

Ὁ Φ.— Βρὲ καλῶς τὰ καλαμάρις, τὰ καλίμα καὶ τῆς στάμ-
συεργάτης προσάλλῃς [παίς,
καὶ βαρβάτος παραλήξ
σὰς προσῴχεται προθύμως μὲ τῆς ἐξυλιναὶς τοῦ γάμπαις.

Λογιώτατοί μου φίλοι, πλησιάζετε κοντὰ,
μὲ τῆς πέναις σὰς ἐλάτε μίς ἑστὸν μουσαρίφ-ὄντῳ,
κι' ἂς καπνίσωμεν Ἀθάνας μοσχομύριστο τσιγάρο
κι' ἂς συμπάγομεν ἀφῶς σὺν ἐλαίῳ κι' ὄξυγαρῳ.

Μὰ τί κόσμος εἶναι τοῦτοί! Ἄβρω κι' ἄλλους ποδογύρους,
κι' ἄλλα μούτσουνα λουστράτα κι' ἄλλο διαλεκτὸ συνάφι,

μη σαστίξης, Φασουλίνα, σέρε 'πὺς εἰς τοὺς μαγεῖρους
νὰ μᾶς κάνουνε μὲ τᾶλλα μακαρόνια καὶ πιλάφι.

Νὰ κι' ἡ Βῆτα σὰν φραντζόλα, νὰ κι' ἡ Δέλτα σὰν μπουγά-
[τσα,

ἔρχεται κι' ἡ Στομαλάια μὲ τὸν Βλάγκαλη καὶ Μάτσα.
Τίγρις, Δούναβις κι' Εὐφράτης τὸ σαλόνι μου θὰ γίνῃ,
εἴρτε 'γρήγορα τὴν στάμνα, τὸ κανάτι, τὸ λαγῆνι,
γιὰ νὰ πίνω, γιὰ νὰ πίνω,
κι' ἓνας μπάκακας νὰ γίνω.

(Ὁ λιγὸς ὁ Θεοτόκης ντάμα τὴν Βουλή γυρεὺς
τῶν σερῶν νεμοσχεῖδιον φορτωμένος τὸ κοφρίνι,
ὁ Καραύπουλος ὁ Μίνως μὲ τὴν Θέμιδα χορεύει,
κι' ὁ Βουδούρης ὁ Νευτικός μ' ἓνα θηλυκὸ δελφίνι.
Ὁ Θανάσιος Εὐταξίας, ποὺ τοῦ σκαλοῦσαν ὠσανά,
καμαρόνι καὶ ποζάρεϊ,
κι' ἡ γλαυκῶπις Ἄθηνᾶ
τρέχει καὶ τὸν ἀγκαζάρεϊ.

(Κι' ὁ δεσπότης Φασουλῆς
ἄνω κάτω τριγυρίζει
φουσκωμένος κι' εὐσταλῆς,
καὶ πρὸς ἑλῶς ψιθυρίζει:

«Στὸν Θανάση, συμπόλιται,
θυματῆρι καὶ λιβάνι...

'Αθνασίος καλεῖται
κι' ἀθανάτους θὰ μᾶς κἀνῃ»).

(Μὲ χορεύει κι' ὁ Ρωμᾶνος, ὄλο κι' ἀριστοκρατία,
μὲ τὴν Πύλη τοῦ Σουλτάνου καὶ μὲ τὴν Διπλωματία,
καὶ σκορπᾷ τῆς ὥρας νότιας
κι' ὄλοι μένουσιν κεχρηγότες).

(Σταπουνίζονται παρκίτα, ζετινίζονται κιλίμια,
ὕπὲρ πάντας δὲ γοργός
ὁ τῶν ὀπλων Ἰπουργός
μὲ σπαθὶὰ καὶ μπαγιονέταις κάνει σκέρτσα καὶ τσαλίμια).

(Κι' ὁ πολέμαρχος ὁ γίρος
μοναχός του κατὰ μέρος
τὸν Κορδοναρό του πλέκει,
καὶ μὲ λύπη τραγικὴ
γύρω 'στὴν Κερδὸνα στέκει
κάθε στρουγγά νησιτικῆ).

(Κι' ἐν μίῳ τῶσιν ταραχῆς καὶ γόδοπων καὶ πατάγων
καὶ μὲς 'στὰ κουδουνίσματα τσάπνηδων καὶ τράγων
προβάλλει κι' ὁ Καρνάβαλος μὲ παρῶλο φουσατό,
μὲ τὸν Ἰορδανόπουλο κι' ὄλο τὸ Κομητάτο,
κι' ἀμέσως ἐσκαῖς βγάζουσι, καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες
γυρεύουσι παράδες).

Ο Φ. — Καλῶς τον 'στὴν πρωτεύουσαν, τὴν τόσον εὐτυχῆ, ἔργητες ἐκλήθης 'στὸς Ρωμηούς, μὰ σ' ἔμπασε βροχῆ. Γιὰ σέ, Καρνάβαλε, ὁρᾶλὲ κι' αὐτὸ τὸ Παρλαμέντο, κι' ἡ ῥητορεία σταματᾷ καὶ κάνει φαλιμέντο.

Καλῶς τον 'στὴν πρωτεύουσαν τὸν κυκλὸν αἱμάτων, τὸν πλούτου, τὸν ὀργανισμῶν, τῆς Φασουλκρατίας, τώρα ποὺ φόρους σὺλτροῦν τὸν ἐπιτηδεωμάτων, ἐγὼ δὲ λέγω πρὸς πολλοὺς ἐπιτηδεωμάτων πὺς μόνον ἐπιτηδεῶμα νομίζω τὸν τιμῶν τὸ τρώγων τὸ Τραπέζιν.

Ὡς εὐ παρέστης μεθ' ἡμῶν... πᾶτα μας νὰ περάσῃς... πᾶρε παρᾶ, Καρνάβαλε, βραβεῖα νὰ μοιράσῃς, σὺ πᾶρε μας καὶ τὸ ψωμί μίσο' ἀπὸ κάθε στήμα, κοινοὶ νὰ γίνων ἔρανοι καὶ σ' Ἐκκλησιαίς ἀκόμα, κι' ἐπίτροποι φιλοθρησκοὶ καὶ πρῶτοι κοιλαραδες νὰ βγάλουν δίσκους ἔξαρνα καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες.

Γεμᾶ σου, μαρὲ Καρνάβαλε, μὲ τοὺς γλεντζεῖδες γλεντά, πολιτικοὶ Καρνάβαλοὶ γλεντοῦν 'στὰ Παρλαμέντα. Πίε μου γιὰ σένα τι σκοπὸ, τί θούρια νὰ παίζῃς; ἐρίτους θὰ τὸ κάψωμε καὶ θὰ τὸ ρίζωμ' ἔξω.

Κομμάτια κάθε μας σπαθὶ καὶ κάθε μας τουφέκι κι' ἄς μᾶς 'ζυμῶνᾷ πρῶτ' ἄπο γκαμψίλας τουμπελίκι. Ἐμείε ἀπερσεύσαμε παπουτοῦρα νὰ τρυπούμε, νὰ κάνωμε προβιβασμούς καὶ νὰ χρωκοπούμε, κι' ὅταν κανεὶς ἀπίσται γιὰ κάθε πρᾶγμα πᾶρη τότε τὸ ρίχνει 'στὸ χορὸ καὶ ἔνομοστος σαλπάρει.

Γαλῆνιος ἐπισκοπῶν τὰ πάντα κι' ἀταράχῃ τὴν προσωπίδ' ἀλλάζεις, πότε ταξιαρχὸς πενής, πότε θαλασσομάχος, καὶ νίκα ἀλαλάζεις.

Διαβαίνουν στόλοι καὶ στρατοὶ, καὶ σοὺ γελοῦν καὶ τοὺς γελάς, καὶ μὴ τοὺς ραίνεις κομπετί, καὶ μὴ σπαλέταις τοὺς κολλᾷς.

Ἦ δόξα σου, Καρνάβαλε, μαζί μας ἀδελφῶθ... μὲ τοὺς Ρωμηούς ποὺς τάβαλε καὶ δὲν ἐταπεινώθη;

Σὺ νῆαν μεταρρῶθιμοὶ κι' ἀνάστασιν σαλπίζεις κι' ὁ κόσμος ὀργανωτῆν ἰσὶνα μόνον βλέπει... μὴ κομπετί καὶ σερπαντίν, Καρνάβαλε, σκορπίζης, σαπιολομονοπόλεμος 'στὴ Ρωμηοσύνη πρίπει.

Κάνετε τόπο γιὰ νὰ 'μπῆ σὰν ἕνας Καίσαρ ἐν πομπῇ, μασκαρᾶλῃκα βράβεισε καὶ μασκαράδων κόπους κι' ἐγὼ γιὰ σένα Σειληνὸς καὶ πόλεμος λαγύπους.

Ἔγνωνος ἀναξιδόρμιγγας τῶν Ἀθηναίων ἄκου, κι' ἐγὼ, δημότης Ἀθηνῶν, φάλλω μὲ σιμῆνος Σειληνῶν πῶς τώρα κι' ἡ μουντζούρας σου πᾶνε γιὰ 'μᾶς τοῦ κάκου.

Εὐὼν εὐοί, Καρνάβαλε, καὶ σῆμα τὸ ποτῆρι σου, καὶ τώρα, ποὺ 'εξαγάσαμε τοὺς Ἀγγίλους γιὰ χατῆρι σου, τώρα, ποὺ τοὺς ἀφήσαμε 'στὴν τύχη των ἡσυχούς νὰ βγάλουν τὸν σέρκο των μὲ μαχητᾶς πρυστύχους, τώρα κι' αὐτοὶ τοὺς Μπίερς-Μπίερς τοὺς 'πῆρνε φαλλάγγι ὡς μέσα 'στὴν Ὀράγγη.

Τῆς χώρας χρυσοκαθεδρῶν καὶ πρῶτο Κολονέλοϊ ζηλεύουν τὴν παράτα σου, τοὺς ὀέρους, τὰς τιμὰς σου, κι' ἂν σήμερα μοὺ 'τύχαινε νὰ 'βάπτιζα μωρῆλι Καρνάβαλο θὰ 'δδῶγαζα γιὰ νᾶχη τὸνομά σου.

Χαρὰ 'στους, ποὺ τὸ κίρι σου τῶχων 'δικὸ των κίρι, χαρὰ 'στους, ποὺ χοροπηδῶν καὶ τοὺς κτυπᾷς τὸ ντίρι, χαρὰ 'στους, ποὺχων ἔνοια των τῆς φέτας σου τὴν ἔνοια, χαρὰ 'στους, πούναι σεβαροὶ μὲ μούτρα μασκαρίνια.

Εὐὼν εὐοί, Καρνάβαλε... τοὺς ρύπους ἀποπλύνωμεν, τὰς δαυνηφόρους κεφαλὰς τῶ Καρνάβαλῶ κλινωμεν, μόνος αὐτὸς ὀστρηλατεῖ φουγάδων λαγύνας, μόνος αὐτὸς εἶναι γιὰ 'μᾶς καὶ νῦν καὶ 'στους αἰῶνας.

(Ἦ τῆς Βουλῆς ἀριστερὰ μὲ τὸ Δοβλέτι πιάνεται κι' ὁ γαλαστός Καρνάβαλος τὴν μῆνιν κατευνάζει, ὅποταν ὤμορφης κυρᾶς ἡ καλτοσοῖτα χάνεται κι' ὄνι σοὺ καὶ μὴ ὁ πᾶνος ὁ Φασουλῆς φωνάζει).

(Οὐχ ἦττον κι' ἄλλα σκάνδαλα ποικίλουν τὸν χορὸν, κι' οἱ τῆς Βουλῆς Καρνάβαλοὶ κι' οἱ φιροντες τὰ πρῶτα νομοσχεδιοπόλεμον ἀρχίζουν τρομαροῦν κι' ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλή σθύνουν κερὰ καὶ φῶτα, καὶ γίλιος ἤχησε πῶδὺς καὶ σακαρίκας κρότος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔβλεπε τί γίνεται 'στὸ σκότος).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἄνδρὸς ἐγκρίτου καὶ σωστοῦ, τοῦ Γεωργῆ Κατοσιδῆ, βιβλίον περιπούδαστον, ποὺ σ' ἔλους γιῶσιν εἶδει περὶ τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, πολύτιμον ὑπέδειγμα 'στὸν Δήμαρχον τὸν νέον.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις, τὸ Περιόδικόν, τὸ προσφιλεῖ ἀνάγνωσμα καὶ παιδαγωγικόν, ἰσθυμίαν ἠψηλὴν πληροῦσα τῆς Ἀνάσης, ἐξέδωκε πολυτελῶς μετ' ἐντελείας πάσης τὸν τῆς Ἀγάπης Ἀγγελον, θαυμάσιον βιβλίον, ποὺ πρίπει πρῶτον δίδαγμα νὰ γίνῃ τὸν Σχολέων.

Δέματα Γεωργιᾶδης, ὁ νοῦς ὁ διαυγῆς τῶν μαθηματικῶν, ἐξέδωκε βιβλίον περὶ Συναλλαγῆς πολὺ σημαντικόν.

Ὁ Φασουλῆς, ὁ τρώγων τὰς δάφνας καὶ μυρσίνας, θερμότατα συγκαίρει τὰς «Νέας τὰς Ἀθήνας», ἐρημεριῶν νῆαν τοῦ ρέκτου Τιμαγεῖνι, ποὺ τώρα πλήρης σθίνους εἰς τὴν Βαστώνην βγαίνει.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου, ἀριθμὸς τριαντατριᾶ, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.